

Wife by Wednesday

Catherine Bybee

Copyright © 2011 Catherine Bybee

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Contract de căsătorie

Catherine Bybee

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Maria Popa

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BYBEE, CATHERINE

Contract de căsătorie / Catherine Bybee;

trad.: Diana Tuțuianu - București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3758-1

I. Tuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

CATHERINE BYBEE

Contract de căsătorie

Traducere din limba engleză

Diana Tuțuianu

capitolul 1

- Am nevoie de o nevastă, Carter, și am nevoie de ea cât mai curând posibil.

Așezat pe bancheta din spate a mașinii în drum spre un Starbucks, halal alegere dintre toate locurile posibile, Blake Harrison își aruncă rapid privirea la ceasul de la mână pentru a zecea oară în acea oră. Râsul surprins al lui Carter îl enervă la culme.

- Atunci ia una dintre nenumăratele femei din jurul tău și însoră-te.

Sfatul deloc politicos al celui mai bun prieten al său ar fi putut să fie valoros dacă Blake ar fi putut să aibă încredere în femeile din viața lui. Din păcate, nu putea.

- Și să risc să pierd totul? Mă cunoști prea bine! N-am nevoie de emoții și de sentimentalisme ca să închei un act atât de important precum o căsătorie.

Un act era exact ceea ce îi trebuia. Un contract. O înțelegere de afaceri care ar fi fost în beneficiul ambelor părți, încheiat pe un an. După aceea puteau să o apuce pe drumuri separate și să ignore complet că s-ar fi cunoscut vreodata.

- Unele dintre femeile cu care te afișezi ar fi fericite să semneze un acord prenuptial.

Blake deja se gândise la asta. Însă lucrase din răspunderi la reputația lui de ticălos impasibil, total lipsit de orice fel de emoție, și nu avea nevoie să strice asta prefăcându-se că este îndrăgostit ca să aibă cu cine să urce treptele de la oficiul stării civile.

- Am nevoie de cineva care să fie de acord cu planul meu, cineva cu care să nu am absolut nimic.

Reșpuns - Și ești sigur că genul tăsta de agenție matrimonială e calea cea bună?

- De fapt, nu e agenție matrimonială, e o agenție care îți găsește pe cineva cu care te potrivești.

- Păi și care-i diferența?

- Că ei nu fac alegeri care să corespundă intereselor tale în plan sentimental. Ei fac alegeri care să corespundă intereselor și statutului tău.

- Ce romantic!

Sarcasmul lui Carter îi răsună puternic în ureche.

- Din câte se pare, nu sunt singurul care are nevoie de aşa ceva.

Carter râse până ce se încă.

- Pe bune, încercă să-și recapete respirația. Eu nu cunosc nici un alt bărbat care să aibă un titlu nobiliar ca al tău și să fie la fel de bogat și care să apeleze la o persoană străină să-i facă lipeala cu cineva.

- Tipul acesta are recomandări excelente, se pare că e un om de afaceri priceput, care îi ajută pe bărbații ca mine în situații similare.

- Cum îl cheamă?

- Sam Elliot.

- N-am auzit niciodată de el.

Traficul bloca intersecția de la două străzi distanță de locul în care avea loc întâlnirea lui cu omul de afaceri. Secundele se scurgeau ticăind, trecând deja dincolo de ora la care era programată întâlnirea lui. Fir-ar să fie, ura să întârzie.

- Trebuie să închid.

- Sper că știi ce faci.

- Fac afaceri, Carter.

Prietenul lui pufni dezaprobat.

- Știi. Că doar la relații nu te pricepi deloc.

- Să ți-o trag.

Însă Blake știa că prietenul lui avea dreptate.

- Nu ești genul meu.

Şoferul lui Blake țășni brusc din coloană ca să mai prindă lumina verde a semaforului. Fără pic de ezitare, exact așa cum îl voia șeful lui.

- Ne vedem diseară să bem ceva.

Blake închise telefonul, il strecură în buzunarul haniei și se lăsa pe spate pe banchetă. Așadar, întârziase. Cei în poziția lui puteau să vină și cu jumătate de oră mai târziu față de ora stabilită, și totuși să aibă parte de oameni care să se dea peste cap ca să facă să pară că era de fapt vina lor. O grămadă de lucruri depindeau de rezultatul acestei întâlniri. Găsirea unei soții înainte de încheierea săptămânii ca să păstreze casa strămoșilor săi și domeniul ce venea la pachet cu titlul său nobiliar – ca să nu mai pomenim de restul averii tatălui său – depindea de Sam Elliot.

Speră din tot sufletul ca persoana cu care luase legătura asistentul său personal sătia despre ce vorbește. În caz contrar, Blake să ar fi trezit obligat să abordeze subiectul căsătoriei cu Jacqueline sau poate cu Vanessa. Jacqueline își iubea independența chiar mai mult decât ar fi iubit banii lui. Faptul că mai avea încă un iubit, pe lângă el, o elibera din cursa pentru statutul de soție.

Astfel rămânea doar Vanessa. Frumoasă, blondă și deja pe cale de a deveni curând fostă iubită din cauza aluziilor tot mai multe cum că ar fi vrut oficializarea relației lor. De fapt, nu îi plăcea defel să o lase să-și facă iluzii deșarte. Chiar dacă era un ticălos cu femeile, niciodată nu se purtase cu indiferență. Ceea ce, sigur, era posibil să fi fost contrazis de unele doamne și chiar de tabloidele ce îl etichetaseră drept îngâmfat și perfid.

Dacă presa urma să miroasă ce punea el la cale, aveau să umple paginile cu povestea asta și să o transforme în subiect de cancan. Iar lui i-ar fi plăcut să evite orice fel de scandal. Pe de altă parte, oricât de complicat ar fi fost să construiască o anume realitate, știa bine că această falsă căsătorie a sa trebuia să pară reală pentru a îi satisfacă pe avocații tatălui său.

Respețător Neil opri lângă bordură mașina lungă de culoare neagră și îi deschise grăbit portiera lui Blake în fața cafenelei văruită în alb și verde. Cu servietă în mână, Blake ignoră capetele intoarse după el când păși hotărât în partea din față a cafenelei. Miroșul puternic de boabe de cafea proaspăt rășnite îi umplu nările în timp ce cerceta din priviri mesele, uitându-se după bărbatul pe care el și-l imaginase ca fiind Sam Elliot. Blake presupune că va da de un bărbat îmbrăcat la patru ace și având la purtător o mapă plină cu dosarele potențialelor sale soții.

La prima privire aruncată în jur, nu identifică pe nimeni care să corespundă descrierii, aşa că își scoase ochelarii de soare și o porni înainte. La o măsuță, un cuplu de tineri cu laptopurile în față își sorbeau cafeaua cu lapte. La o altă masă, un bărbat îmbrăcat în pantaloni scurți și un tricot se certa cu cineva la telefon. La teighea, comandând ceva, era un cuplu cu un cărucior de copil. Înaintând și mai mult, Blake observă silueta subțire a unei femei cu păr bogat cărlionțat, castaniu-roșcat, revărsat pe umeri. Vârful piciorului ei bătea nerăbdător în podea sau poate că asculta muzică la niște căști minuscule. Cercetând cu privirea în continuare mica mulțime de oameni, Blake descoperi un bărbat singur așezat pe un scaun tapițat. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lejeri și părea să aibă în jur de patruzeci și șapte-patrutzeci și opt de ani. În locul unei serviete, bărbatul ținea în mână o carte. Blake își miși ochii, încercând să-i capteze atenția. În loc de un licăr de înțelegere, însă, privirea sumbră a bărbatului reveni înapoi la cartea sa.

La naiba, poate că domnul Elliot era blocat în același trafic infernal.

Nu se împăcase niciodată cu potențialii clienți care întârziau, indiferent de ce tip de afaceri se ocupau. Dacă ar fi avut de ales, Blake s-ar fi întors pe loc și ar fi plecat. Trecând pe lângă roșcata singuratică, Blake

ocoli căruciorul de copii și comandă o cafea neagră, după care se resemnă să ia loc pentru câteva minute și să aștepte. Își puse servietă pe un scaun gol și se intoarse să își ia cafeaua când adolescentul de la bar îi strigă numele.

Simți aproape fizic privirea insistenă a cuiva de-alungul șirei spinării. Ochii lui cercetă încăperea de jur împrejur ca să vadă cine se uita la el. Instantaneu, o pereche de ochi verzi ca smaraldul se mijiră în momentul în care ajunse la ei. Femeia minioană care stătea singură nu asculta muzică și nu citea nici o revistă. Se uita lung fix la el.

Privirea ei intensă se intoarse spre un mic laptop înainte să revină în direcția lui. În ea licări senzația evidentă de recunoaștere. Mai văzuse și înainte expresia aceasta, ori de câte ori cineva îi asocia numele cu imaginea. Aici în California, nu se întâmpla atât de des, însă era suficient de frecvent ca Blake să o recunoască.

Femeia părea suficient de inofensivă. Astă până în momentul în care ea deschise gura și i se adresă direct:

- Ati întârziat.

Două cuvinte. Nu fu nevoie decât de două cuvinte, spuse cu o voce atât de joasă încât i se păru indecent de sexy – genul de voce ce le-ar fi făcut de rușine până și pe operatoarele liniilor erotice – ca să îl lase pe Blake mut de uimire.

În sfârșit, reuși să percateze la vorbele roșcatei.

- Poftim?

- Sunteți domnul Harrison, corect?

Întrebarea era simplă, însă lui Blake i se păru aproape imposibil să o înțeleagă. Așa că răspunse din inerție, complet uluit de femeia din față sa:

- Da.

Ea se ridică în picioare, ajungându-i nu mai sus de umăr.

- Sam Elliot, se prezintă ea și îi întinse mâna.

Nu se întâmpla prea des ca Blake să se simtă dat pe spate. Și totuși, cu numai câteva cuvinte, femeia din față lui reușise. Întinse mâna și o cuprinse pe a ei, și fu străbătut de un val de căldură. Privirea ei străpungătoare și zâmbetul încrezător scăzură în intensitate când își strânseră mâinile. Palma ei era rece, chiar dacă pe figură nu i se citea nici o emoție.

- Nu sunteți bărbat.

Lui Blake îi veni să-și dea una. Probabil că fusese cel mai stupid lucru pe care îl spusese unei femei în viața lui. Oricum, domnișoara Elliot răspunse plină de nonșalanță:

- Nici n-am fost vreodata.

Îi zâmbi larg oferindu-i privirii dinții perfecți în timp ce își trăgea mâna dintr-o lui. Iar el avu instantaneu o senzație de pierdere.

- Mă așteptam să mă întâlnesc cu un bărbat.

- Mi se întâmplă foarte des genul acesta de confuzii. Și, în majoritatea timpului, funcționează în avantajul meu.

Îi arăta înspre scaunul de pe partea cealaltă a mesei.

- N-ați vrea să luați loc ca să putem să începem?

El ezită, nefiind sigur dacă ar trebui să continue acest „interviu” ori să insiste asupra schimbării sexului femeii. Nu se considera defel misogyn, însă contemplarea felului în care femeia se aşeză pe scaun și își încrucișă picioarele acoperite cu niște pantaloni lejeri îi distrase atenția de la scopul venirii lui aici și o plasă direct asupra ei. Sam Elliot putea fi considerată imaginea emblematică a contradicției în termeni, iar Blake încă nu aflase nimic despre această femeie.

Avea să îi acorde zece minute ca să îi demonstreze că îi putea oferi serviciile de care avea nevoie. Dacă nu, avea să treacă mai departe și să caute și alte opțiuni.

Blake își desfăcu nasturele de sus de la haina costumului înainte să se aşeze și el la masă:

- Sam este prescurtarea de la Samantha?

- Da.

Samantha nu se uită în ochii lui în timp ce scotea un teanc de hârtii dintr-o mică servietă pe care o sprijinise lateral de scaunul ei. Zâmbetul scurt pe care ea îl afișase dispăruse, fiind înlocuit de o expresie serioasă ce nu lăsa să se citească nimic din ce gândea.

- Folosiți „Sam” ca să vă păcăliți clienții?

Mâna ei se opri în timp ce împingea teancul de hârtii în direcția lui.

- Ati mai fi venit dacă ati fi știut că sunt femeie?

Probabil că nu. Fără să își spună vorbele cu voce tare, el se uită atent la ea.

Samantha își înclină ușor capul într-o parte și continuă:

- Deci îmi confirmați că am dreptate, domnule Harrison. Dați-mi voie să văd dacă vă înțeleg și vă interpretez intențiile. În minte, ati stabilit un timp-limită în care să vă dovedesc că sunt persoana potrivită pentru ceea ce vă trebuie. Care a fost acesta? Douăzeci de minute?

- Zece, îi scăpă lui, fără să vrea.

De ce mama naibii se părea că femeia aceasta cu vocea ei de budoar îl lăsa pur și simplu fără capacitatea de a-și ține gura?

Ea zâmbi din nou, iar lui i se strânse stomacul de la senzația puternică de dorință atât de neașteptată și de complet nepotrivită.

- Zece minute, repetă ea. Ca să expun pe scurt cum anume plănuiesc să vă găsesc soția perfectă pentru scopurile dumneavoastră pe termen scurt. Un om de afaceri ca dumneavoastră se așteaptă la eficiență fără să complice lucrurile.

Ea se uită cu atenție la el, fără ca privirea din ochii ei verzi să scadă în intensitate. Nasul ei obraznic cu pistriu arăta prea innocent deasupra buzelor rozalii

Res delicioase ce rosteau cuvintele cu o voce inconfundabilă, precum cele de la liniile erotice, când formezi 898989.

- Deci până aici am dreptate?

- În totalitate.

- Femeile sunt creațuri sensibile, emoționale, de altfel principalul motiv pentru care asistentul dumneavoastră personal a apelat la serviciile mele. Bănuiala mea este că există multe femei care și-ar vinde sufletul ca să se mărite cu dumneavastră, domnule Harrison, însă nu aveți suficientă încredere în ele ca să le încredințați acest titlu.

În majoritatea timpului, el era cel care spunea clar și răspicăt de ce avea nevoie. Postura schimbăță și inversată de-acum ar fi trebuit să-l facă să se simtă cumva aiurea, vulnerabil chiar. Într-un fel sau altul, însă, ascultând-o pe Sam Elliot, care în mod clar nu era bărbat, cum expunea concis situația problematică în care se afla nu îl făcea să se simtă deloc ciudat. Dimpotrivă, se simți că se poate de confortabil. Venise deci exact la locul potrivit ca să își rezolve situația.

- De unde știu că pot avea încredere într-o femeie pe care o să găsiți dumneavastră?

- Am grija să cercetez de fiecare dată orice potențială candidată de pe lista mea și-o fac pe de-a întregul, aşa cum se întâmplă și în cazul clientului. Verificările detaliante ale originii, trecutului și pregătirii profesionale scot la iveală obligațiile de natură financiară, obiceurile personale și orice posibile secrete ascunse de familia respectivă.

- Păreți mai degrabă detectiv particular.

- Ba deloc. Însă îmi dau seama de ce ați crede așa ceva. Ceea ce fac eu este să intermediez întâlnirea unor persoane care să se potrivească.

Blake se sprijini pe spate și își încrucișă mâinile deasupra pieptului. O plăcea, hotărî el, adăugând în minte alte zece minute la timpul deja prestabilit.

- Așadar, să continui?

El se întinse să-și ia cafeaua în timp ce dădu aprobat din cap.

Sam înșfăcă un creion și întoarce hârtile pe care i le împinsese mai devreme în față, trăgându-le înspre ea.

- Am câteva întrebări pentru dumneavastră înainte să permit ca povestea asta să meargă mai departe.

Sprânceana lui Blake se înălță la auzul vorbelor ei. Interesant.

- Cât timp trebuie să vă dovedesc că sunt bun pentru povestea asta, domnișoară Elliot?

Ea își aruncă rapid privirea în sus printre genele ei lungi.

- Cinci minute.

Blake se aplecă în față, complet intrigat de ce mama naibii ar fi putut afla ea despre el într-un interval atât de scurt.

- Ați fost vreodată arestat?

Nu avea cazier, însă nu asta era întrebarea.

Știa că, dacă o mințea pe Sam, ea avea să își strângă lucrurile și să iasă pe usă.

- Aveam săptămâni de vreo patruzeci de ani, iar puștiul pe care l-am pocnit se dădea agresiv la soră-mea. Incidentul a fost îngropat și dat uitării.

Așa cum se întâmplă cu toate beilele din viața copiilor de rangul lui.

- Ați lovit vreodată o femeie?

El deveni brusc extrem de serios.

- Niciodată.

- Ați vrut vreodată să faceți?

Ea îl urmărea atentă acum, cu ochii pătrunzători.

- Nu.

Violența nu făcea parte din personalitatea lui.